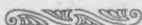

Angeli so v zadregi in se posvetujejo, kaj in kako bi. Slednjič se zedinijo v tem-le: Vselej, kadar bo svetnikova senca za njim ali pa ob njegovi strani, tako da je ne bo videl, vselej naj bo imela ta senca moč ozdravljati bolnike, lajšati bolečine, odvzemati slabost.

In tako se je zgodilo. Koder je hodil svetnik in se je delala senca za njim ali poleg njega, so ozelenjevale suhe ceste, poživljale se vele cvetice, bistra voda je začela teči iz posušenih studencev, bledim otročičem se je povračala živa rdeča barva, jokajočim materam sladko veselje.

Svetnik je potoval čisto preprosto po potu zemškega življenja, razširjal žarke svoje čednosti, kakor razširja zvezda svojo luč, kakor razširja cvetica svojo vonjavo ter sama ne ve za to.

Ljudje pa so spoštovali njegovo pohlevnost in mu niso nikoli govorili o njegovih čudežih, in slednjič se je pozabilo še njegovo ime in rekli so mu le: »sveta Senca«.

Poznate srečo?

Spisala Darovana.

Lentek je ravnokar vstal, da se napravi za šolo. Zaspalo si je pomencal oči in mislil na srečo, o kateri se mu je nekam nejasno sanjalo ponoči. Leno je prikoračil do matere, ki so se sukali v kuhinji, pred zidom.

»Mama, kaj pa je sreča? Kje pa stanuje? Ali je podobna človeku? Rad bi jo poznal, tudi rad bi bil srečen,« je povpraševal vse navzkriž. Začudeni so se ozrli mati po otroku. Ko so videli njegov vprašujoči obrazek, so se skrivnostno obrisali s predpasnikom po čelu, roko položili fantiču na ramo pa rekli:

»Lentek moj, čuj! V otroškem srcu sreča klije, tam je njena domačija, tam jo lahko spozna vsakdo.

Poslušaj povestico o betlehemski pastirci in spoznal boš srečo.

V sveti noči, ko so angelci božji oznanjali pastirjem veselo novico o novorojenem Detetu, je bila med pastirci tudi majhna deklica, ki ni smela iti z drugimi v precej

oddaljeni betlehemski hlevcec gledat božje Dete. Morala je ostati na straži pri svoji in tudi drugih čredi. Vsa potrta je sedela zraven ognja in premišljala.

Mislila je na božje Dete, ki mora biti pač revno, ko nima drugega bivališča kot mrzlo, kamenato duplino tamkaj. Začne se deklici smiliti revno Dete. Komaj čaka, da tudi ona more iti tja, ko pridejo drugi nazaj. Med tem pa, — čuj, kaj stori! Ker ni imela pri roki drugega kot le majhen nožiček, ga vzame in ž njim oprezno razreže svoj nočni plašč na dva dela. Z enim delom se zopet ogrne, drugega pa zloži lepo vkup.

Potem pa vzame ponev, napolnjeno s kozjim mlekom, in jo postavi na ogenj. Ravno je mleko zavrelo, ko so prišli pastirji nazaj.

»Hajdi, zdaj pa smem jaz iti,« je veselo zavrisknila deklica, vzela odrezani plašč pod pazduho, ponev z mlekom pa v levo roko, da bi drugi ne zapazili, kaj nosi. Najrajši bi bila kar zdirjala k duplini, pa ni mogla, ni smela, ker drugače bi se ji ponev z mlekom pač izpraznila. Ko je dospela v hlevcec, ni vedela, kaj naj stori. Naposled se vendar domisli, kaj ima s seboj. Posodo z mlekom ponudi božji Materi, s tistim kosom plašča pa toplo odene Detece. Oj srečna deklica! Še niti vedela ni, da je postregla nebes Kraljici sami, da je ogrnila Stvarnika samega, a vendar polna blaženosti je zdrsnila na kolena.

Roke so ji obvisle na ljubih jaslicah. Videla je, kako osel in volek klečita na sprednjih nogah in z gorko sapo grejeta Dete. Ob rajskem tem pogledu je tudi ona začutila neizrečeno srečo v svojih prsah. Ob misli, da je storila dobro najrevnejšim, ji je vzklila mlada sreča v srcu.

No, Lentek, ali si zdaj videl srečo?»

Materin glas je dečka vzdramil iz napetega poslušanja. Solznih oči je prikimal, govoriti pa ni mogel, same ginjenosti ne. Na vsezgodaj — pa tako rajska povest! Takšne iz maminih ust še nikoli ni čul. Misel, da priden otrok skrivaj lahko izvrši kaj dobrega, ga za ta dan ni zapustila.

Z nabasano torbo jo je mahnil tisti dan Lentek v šolo. Doli pod klancem je pridiral za njim Jerinov Francek, ves zasopel. Lentek ga ustavi in vpraša: »Joj, kam se ti pa tako mudi? Počakaj malo, saj grem jaz tudi v šolo!«

»Zajtrk tako dolgo ni bil kuhan. Sem pa zdaj pohitel, da bi ne mudil v šoli.«

»Kaj so pa dobrega skuhalo tvoja mama?«

Francek je nekaj časa molčal v zadregi. Ko je pa videl, da postaja Lentek zmeraj bolj radoveden, požre slino ter kratko pa napol tiho pravi: »Krompir.«

»Ali nimate kože pri bajti, ki vam daje mleka?«

»Smo jo imeli, pa so jo morali mati prodati, da so mogli plačati stanovanje.«

»Kolikokrat pa skuhata vidva z materjo krompir?«
premišljeno vpraša nadalje Lentek.

»Po dvakrat na dan navadno. Ko grem jaz v šolo in ko pridem domov.« Ob teh besedah Francka posili jok. Z rokavom si otrè solzo in globoko zavzdihne. Nato pa z jokavim glasom nadaljuje: »Danes so mama skuhalo zadnji krompir, kar so ga še imeli. Pojedla sva vsak dan dva in nič več.«

Zdaj je bilo Lenteku dovolj. Ni se mogel več premagovati. Naglo jame prazniti svojo torbo. Polnih rok ponudi Francku jabolk, kruha in sira. Ta je z veseljem in hvaležnostjo sprejemal, a vsega vendar ni hotel vzeti. Vedel je, da bo Lentek še tudi sam kaj potreboval čez dan. Prav nerad je Lentek spravil pol kosa kruha nazaj v svoj žep. Ko bi pač ne bilo treba v šolo, bi jo bil popihal najrajši s Franckom nazaj proti domu. Prosil bi mater za latvico sladkega mleka, ga skuhal in ž njim postregel gladnemu Francku, kakor nekdanj betlehemska pastirica božji Materi. Pa ni mogel, ni smel. Sam pri sebi je pa sklenil, da stori v prihodnje še marsikaj dobrega temu Francku, ki ga je danes zaradi njegove ubožnosti vzljubil s celim žarom svojega mladega srca.

Zatopljena vsak v svojo srečo sta prikorakala dečka do šole. S prijaznim nasmehom sta se ločila in vstopila vsak v svoj razred.

(Konec prih.)

